

[Hanne Reintoft.]

lagt, at et ægtepar med en indkomst på 30.000 kr. eller derunder helt kan fritages for indkomstskat til staten, og for indkomster på 50.000 kr. skal der kun betales 5.000 kr. i statsskat mod 11.102 kr. efter regeringens forslag. Det er altså en ganske klar letelse for de mindst bemidlede — stadig væk, som jeg understreger, med mulighed for at tage det provenu hjem, staten finder nødvendigt for øjeblikket. For særbeskattede ægtefæller og enlige er bundgrænsen sat til 25.000 kr., og det betyder, at indkomster på 30.000 kr. for disse skatteyderes vedkommende vil blive beskattet med 25 pct. af 5.000 kr., altså med 1.250 kr., svarende til $4\frac{1}{6}$ af toltalindkomsten, mod 5.515 kr. efter regeringens forslag. Heri er der ikke noget urimeligt, heller ikke for de særbeskattede ægtepar, der har to indkomster og sammenlagt normalt vil komme væsentligt op over de 30.000 kr., der er bundgrænse for sambeskattede ægtefæller. Selv om skatteprocenten går til 70, vil en person med en indkomst på 1 mill. kr. efter vores forslag komme til at betale 64 pct. i skat af den totale indkomst. Samtidig skal det erindres, at den kommunale beskatning er proportional, så det altid vil kunne betale sig at tjene flere penge. Dette meget billige argument med, at det ikke kan betale sig at tjene penge, går altså ikke.

Det geniale i skalaen er, at den lægger skattebyrderne på de skuldre, der kan bære dem, og alligevel giver staten, hvad den mener at måtte have brug for. Jeg vil gerne understrege, at der er mange udgifter, vi ikke mener den har brug for: overadministrationen, udgifterne til den tiltagende militarisme. På den anden side erkender vi også, at vores uddannelsesapparat, hele vores sociale apparat er bagefter, og der skal penge hjem til det. Skalaen belaster ikke på nogen måde almindelige lønmodtagere urimeligt, og i den anden ende af skalaen er skattens tyngdekraft ikke så stor, at den skaber forrådnelse i indkomstguleroden.

Lad mig sige til SF's ændringsforslag om nedsættelse af udskrivningsprocenten, at man kunne være kommet frem til et retfærdigere grundlag for en anden udskrivningsprocent, hvis man havde set på skatteskalaen og foreslået en omlægning af denne. Jeg tror, man kunne være kommet ned på en

udskrivningsprocent på omkring de 81. Der er dog fornuftige begrundelser i SF's forslag, ikke mindst ved den måde, der skal tages skattepenge hjem på også over selskabsbeskatningen, som jeg selv har nævnt, så vi vil stemme for de 86 pct., men vil nok efterlyse en lidt grundigere forklaring på, at det ikke på nogen måde, når man ikke lægger skatteskalaen om, hvad SF ikke har foreslået, rammer de mindste indtægter hårdt. Det synes jeg må klarlægges helt bestemt, inden vi går til afstemning om det.

Da det økonomiske råd i efteråret 1970 bebudede en fornyelsespolitik, der kunne slå bro mellem de 3 målsætninger: varig forbedring af betalingsbalancen, prisstabilitet og opretholdelse af den fulde beskæftigelse, var vi nogle stykker, der påstod, at denne såkaldte fornyelsespolitik i stedet for ville betyde nye nedskæringer af den arbejdende befolknings forbrug og på ingen måde var i stand til at sikre beskæftigelsen. Vi fik unægtelig ret. I dag går over 30.000 arbejdsløse, og repræsentanter for Byggefagernes Samvirke fra hele landet var herinde i går og kunne med tørre og i og for sig tragiske tal bevise, hvordan arbejdsløsheden stiger, og hvordan byggesektoren, hvor der er en sådan brug for arbejdskraft, hvis vi ser på samfundets behov, er ramt i helt utilladelig grad. Jeg tror, det var 13 pct.s ledighed, murerne i København kunne præstere her efter en strålende sommer med stabilt bygevejr.

Sidste år lagde regeringen i forbindelse med denne fornyelsespolitik op til at afskaffe den automatiske dyrtidsregulering, for, som statsministeren begrundede det, konsekvenserne ved en høj stabil beskæftigelse er en hård indkomstpolitik. Indkomstpolitik er lønstop, det er bevist gang på gang, det så vi allerede ved helhedsløsningen i 1963. At der anvendes udtrykket „socialt afbalanceret indkomstpolitik“, ændrer ikke noget som helst i regeringens holdning til socialpolitikken, idet vi ganske klart ser, at vores lærlinge, vores lavtlønnede og ikke mindst vores pensionister er blevet slået som aldrig før af prisstigninger, mens man har stået og råbt og skreget om socialt betonet indkomstpolitik. De lavtlønnede og dem, der som sagt er henvist til pensioner, er på det mest skammelige blevet ramt af regeringens momsforhøjelser og andre ind-